

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, Tisztelt Akadémikustársaim, Kedves Vendégek!
Szeretettel köszöntöm Önöket a III. Képzőművészeti Szalon ünnepélyes megnyitóján!

A Magyar Művészeti Akadémia 2014-ben indította újra a nemzeti szalonok tematikus sorozatát, a művészetek egy-egy ágának rendszeres seregszemléjét. 2014 óta harmadjára tárul elénk a kortárs magyar képzőművészet elmúlt öt esztendejének sokszínűsége, árnyalatainak teljessége. Legutóbb a világjárvány hosszú hónapokon keresztül távol tartotta az érdeklődőket, így a Műcsarnok tereiben sokáig csak virtuálisan nézelődhettünk – és mégis milyen csodálatos lehetőségnek számított ez akkor! Mára pedig újra természetessé vált, hogy a megnyitókön személyesen vagyunk jelen, és együtt ünnepeljük a művészeket a művészetet.

Minden évben kitüntetett szerepe van Akadémiánk életében az aktuális nemzeti szalonnak, mely állásfoglalás arról, hogy miket tekint a köztestület és a reprezentatív válogatás kurátora kiemelkedő vagy meghatározó alkotásoknak az elmúlt fél évtizedből egy-egy művészeti ágon belül. A kurátorok minden szalon esetében igyekeznek széleskörűen válogatni több generáció sokféle gondolati háttérrel rendelkező, többféle műfajt, technikát felvonultató műveiből. Idén is így tettek Baksai József és Verebes György akadémikustársaim Kállai Katalin művészeti tanácsadó segítségével: most ők voltak, akik vették a bátorságot, hogy megvalósítsák a nehéz feladatot, és bemutassák Önöknek öt év legfontosabbnak tartott alkotásait. Miközben a szalonok mindig is igyekeznek érzékelteni az árnyalatok gazdagságát, egy alapvetésből viszont nem engedhetünk: ez pedig a maradandó minőség követelménye, a lélekemelő, a nemzeti kultúrát erősítő példamutatás, az értékrend képzés parancsa. Akadémiánk tagjait többek közt az a gondolat egyesíti, hogy a művészetet valamilyen módon a mindennapi ember számára is elérhetővé, a hétköznapijai magától értetődő részévé szeretnénk tenni. Hisszük, hogy az igényes művészet az ég felé emeli a lelket, átformálja az egyén életét, és ezáltal hatással van szűkebb és tágabb közösségeinkre.

A kiállítás címe: *Nem helyettesíthető tárgyak*. Ez a megnevezés jelszóként, de akár tételmondatként is értelmezhető. Bár a technikai fejlődés arra ösztönözi a fejlettnak mondott „fogyasztói társadalmakat”, hogy komfortigényünket maximálisan kielégítsék, használjanak, fogyasszanak és eldobjanak. A mindig újat dogmájában, a fogyasztás és az öntudat hamis összekötésében a szellemi egzisztencia tárgyiasul.

„*A tárgyak az ember halott képei*” mondta Makovecz Imre. A felcserélhető tárgyak univerzumában az emberi jelenlét is csorbul, hacsak nem köti létét felcserélhetetlen tárgyakhoz is. Egy kultúra fennmaradása, éltetése szempontjából alapvető, hogy életünknek legyen erős belső vezérfonala, állandó értéke. Biztosak lehetünk benne, hogy a valódi műtárgyakat nem helyettesíthetik ál-műalkotások, a klasszikus regényeket a tartalmi összefoglalók, a zenei mesterműveket az áthangszerelt, felgyorsított és ritmizált „feldolgozások”. Valódi beszélgetéseinket nem helyettesíthetik a chatszobák üzenetváltásai, az ölelést a szmájli. A mi feladatunk annak segítése, hogy felmutassuk a kultúrát éltető élet-eleganciát!

Ahogy Márai Sándor ezt költőien így fogalmazza: „*Az élet zöreijéből egyszerre tisztán előválnak a dallam – a lármából a zene, ez a csodálatos és sűrű párlat, amelyben minden földi hang és zöreje benne van, leszűrve és megnemesedve, mint az imában a bűn[...]. Mindenfelé csak lármát hallani; de te figyeld a dallamra.*” Ezért arra biztatom a kedves látogatókat, sose ériék be kevesebbrel, mint a valódi és az igazi. Hiszen a valódi művészeti élmény és az igazi művészeti érték helyettesíthetetlen.

Ezzel szeretném megköszönni a művészeknek az alázatos, igényes alkotómunkát, és ajánlom figyelmükbe a III. Képzőművészeti Nemzeti Szalon kiállítását.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!